

Obriu l'ull, que venen Festes!

- Pos xica, què no hu veus quin rumbo?
- Què qui són aquella colla?
- Fadrinots que deuen sé de la quinta del vell Bermejo; pero... vaia garbo
- Mana, saps qué vull dir-te? Que n'hi ha molts a Tortosa que's veu que no porten intencions de casar-se.
- Com a tot arreu...
- Jo, em sembla que és una epidèmia?
- Pot-sé sí, és lo mal de moda.
- Als pobles es casen més que per aquí.
- Pos xiqueta, no sé que hi veus als pobles. Es un aburriment! Probau, veigue's si hi pots viure.
- No, dona. Pero no't cregues; se divertissen més que natros. Tots los anys fan festes. Ja'ls aixoreixen, ja, a n'estos *pollos viejos*. I tard o pronte los fan caure al *garlito*.
- Sirà per sort; perque, filla, veig que'l *patio* està igual aquí que allà.

Se reunixen en les dos que estàn conversant, unes quantes noies amigues que passen, i seguissen caminant i comentant la parlamenta. Una d'elles, molt aixerida, diu:

—Que's nombre una Comisió de festes per a fer-ne tots los anys, i dixe'u's anà de romansos. Això no hu ha d'arreglà lo Govern. És cosa nostra. Lo mateix que aquesta. Sí que teu pendries al fort. Vaia quin escarment! Que vol dí d'anà a parlà a la Comisió de Festes, de que no hi dixiguen entrà a a l'envelat als fadrins que passen dels trenta anys? Allí és aont los ham de pescà.

—Pos xica, calla, no crides tant, que't sentirà la gent. No sé com ets tan des preocupada!

—Guai! Jo soc com soc, i vatros sigueu com vulguesseu. Lo que no m'hi veig de contenta, i ja voldria trobar-m'hi. Asteu molt atontides i mireu massa reparos. Ja voreu... com ma pareix que us faré dentetes!

—Ui, la dimoni!

Lo rogle es desfà en un crit que dóna l'aixerida:

—Noies, obriu l'ull, que venen Festes!

TITO.

Tortosa, 1933.